

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
СПАСЯВАНЕТО НА РАФАЕЛ
САНТЯГО**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

В края на лятото на хиляда деветстотин петдесет и трета година настана страшна жегга. Слънцето безмилостно се набиваше в паважа, който сякаш в знак на послушание бе станал по-плосък от обикновено, и няколко момчета от „Боуъри“ отвориха един противопожарен кран, за да създадат фонтан на улицата и да си спечелят минутки облекчение.

По-късно Магнус си мислеше, че именно слънцето го е изпълнило с желание да се подвизава като частен детектив. Слънцето и романът на Реймънд Чандлър, който току-що бе дочел.

Все пак имаше проблем с плана. На кориците на книгите и във филмите повечето детективи бяха изтупани като за неделен събор в малко градче. Магнус искаше да се отърве от тази щампа на новопридобитата си професия и да се облича едновременно подобаващо за нея, приятно за окото, но и в крак с последната мода. Той разкара тренчката и добави зелени кадифени маншети към сивото си сако, както и бомбе с леко накъдрена периферия.

Жегата бе толкова ужасна, че се наложи да свали сакоето още щом излезе навън, но важно беше старанието, а освен това носеше и смарагдовозелени тиранти.

Всъщност не реши да стане детектив само заради гардероба си. Той беше магьосник, а хората — е, не всички ги смятаха за хора — често идваха при него за магически решения на проблемите си и той им ги предоставяше срещу заплащане. Из Ню Йорк се разнесе мълва, че е магьосникът, който може да те измъкне от всяка каша. В Бруклин имаше убежище, в случай че трябва да се покриеш, но вещицата, която го държеше, не можеше да ти реши проблемите. Магнус решаваше проблеми. Така че защо да не му плащат за това?

Не беше и предполагал, че простото решение да станеш частен детектив може да предизвика появата на случай още след като изписа „МАГНУС БЕЙН, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ“ с дебели черни букви на прозореца. Но като че ли някой беше подшушнал намеренията му на лейди Фортуна, защото случаят се появи.

Магнус се върна в сградата, където живееше, след като хапна една фунийка сладолед, и когато видя клиентката си, остана доволен, че е приключил с яденето. Тя очевидно беше от мунданите, които знаят достатъчно за света на сенките, за да се обърнат към него за магия.

Той наклони шапка към нея и каза:

— С какво мога да ви бъда полезен, мадам?

Тя не беше блондинка, която би накарала епископ да разбие църковен витраж, а дребна и мургава и макар че не беше красива, излъчваше интелигентен чар, който бе толкова мощен, че ако пожелаеше някой прозорец да бъде разбит, Магнус с готовност щеше да се погрижи. Беше облечена с леко износена, но все още прилична карирана рокля, пристегната с колан на тънката ѝ талия. Изглеждаше в края на трийсетте, на възрастта на сегашната му любовница, и подчернатата къдрава коса имаше дребно, сърцевидно личице с много тънки вежди, които ѝ придаваха предизвикателен вид — едновременно привлекателен и смущаващ.

Тя стисна ръката му — нейната беше малка, но силна.

— Аз съм Гуадалупе Сантяго. А вие сте... — Махна с ръка. — Не знам как точно е думата. Заклинател, създател на магии.

— Може да ме наричате „магьосник“, ако желаете — отвърна Магнус. — Няма значение. Явно имате предвид просто човек, който е в състояние да ви помогне.

— Така е — отвърна Гуадалупе. — Точно това имам предвид. Нуждая се от помощта ви. Искам да спасите сина ми.

Магнус я покани вътре. Сега, след като спомена, че търси помощ за близък, той вече разбираше ситуацията. Хората нерядко идваха при него за лечение, не колкото при Катарина Лос, но достатъчно често. Той предпочиташе да излекува млад мундан, отколкото някой от надутите ловци на сенки, които го навестяваха непрекъснато, въпреки че щеше да изкара по-малко пари.

— Разкажете ми за сина си — каза той.

— Рафаел. Казва се Рафаел.

— Разкажете ми за Рафаел. Откога е болен?

— Не е болен — отвърна Гуадалупе. — Страхувам се, че може да е мъртъв.

Гласът ѝ беше твърд, сякаш не говореше за навярно най-ужасния страх на всеки родител.

Магнус се смръщи.

— Не знам какво са ви казали, но в този случай не мога да помогна.

Тя вдигна ръка.

— Не става дума за обикновена болест или нещо, което може да се излекува — каза тя. — Отнася се до вашия свят и съприкосновението му с моя. Говоря за чудовищата, от които Господ е отвърнал лице и които ни дебнат от мрака и нападат невинни.

Тя се завъртя в дневната му и карираната ѝ пола се изду около кафеникавите ѝ крака.

— Los vampiros — прошепна Гуадалупе.

— Господи, не и отново проклетите вампири — въздъхна Магнус. — „Проклети“ във всеки смисъл на думата.

След като изрече ужасната истина, Гуадалупе си върна куража и продължи с разказа:

— Всички бяхме чували слухове за такива създания. После се оказаха повече от слухове. Едно от тези чудовища се появи в квартала. Похищава малки момичета и момчета. Братчето на един приятел на Рафаел беше отвлечено и открито почти на прага на дома му, но без капка кръв в тялото му. Молихме се, всички майки, всички семейства се молихме тази напаст да ни отмине. Но моят Рафаел започна да се събира с по-големи от него момчета. Добри момчета са, от добри семейства, но малко... невъздържани. Все искат да покажат, че вече са мъже, макар още да не са, ако ме разбирате?

Магнус се беше отказал от шегите. Вампир, който отвлеча деца за удоволствие — явно се наслаждава на това и няма намерение да спира — не беше шега работа. Той отвърна сериозно на погледа на Гуадалупе, за да ѝ покаже, че разбира.

— Сформираха нещо като банда — продължи тя. — Не като уличните банди, а за да защитават квартала от чудовището. Така казаха. Веднъж го проследиха до леговището му и после все говореха, че знаят къде е и могат да го заловят. Не ги взех на сериозно, а трябваше. Страхувах се за по-малките ми синове и всичко ми изглеждаше като игра. Но преди няколко нощи Рафаел и приятелите му... изчезнаха. Случвало се е да не се приберат до сутринта, но този път ги няма дълго време. Рафаел никога не би ме разтревожил така. Искам да откриете онзи вампир и да намерите сина ми. Ако е жив, спасете го.

Ако вампирът вече беше убивал човешки деца, вероятно за него банда хлапаци, тръгнали да го преследват, бяха като пратка бонбони на самия му праг. Синът на тази жена беше мъртъв.

Магнус сведе глава.

— Ще се опитам да разбера какво е станало с него.

— Не — рече тя.

Той я погледна, изненадан от тона ѝ.

— Не познавате моя Рафаел — каза Гуадалупе. — Но аз го познавам. Може да е с по-големи момчета, но не е безгласна буква. Всички го слушат. Той е само на петнайсет, но е силен, бърз и умен като голям мъж. Ако някой от тях е оцелял, това е Рафаел. Не търсете трупа му, идете да го спасите.

— Давам ви думата си — обеща ѝ искрено Магнус.

Бързаше да излезе. Преди да иде до хотел „Дюмон“ — място, което от двайсетте години бе изоставено от смъртните и се обитаваше от вампири, и където вероятно бяха отишли Рафаел и приятелите му — той трябваше да свърши други неща. Долноземците сигурно знаеха за вампир, който така нагло нарушава закона, но може би се надяваха вампирите сами да се оправят с него, за да не се налага да се обръщат към ловците на сенки.

Преди да излезе, Гуадалупе го хвана за ръката и здраво я стисна. Настоячивият ѝ поглед сега умоляваше. Магнус предполагаше, че никога не е молила за себе си, но беше готова да се моли за момчето си.

— Подарих му един кръст — рече тя. — Свещеникът от „Санта Сесилия“ ми го връчи със собствените си ръце, а аз го дадох на Рафаел. Кръстът е малък, от злато; по него ще го познаете. — Тя си пое накъсано дъх. — Дадох му кръст.

— Значи, сте му дали шанс — отвърна Магнус.

Ключкарствай с феите за вампири, с върколаците за феи и не ключкарствай за върколаци, защото ще ти отхапят физиономията — това беше мотото на Магнус.

По една случайност той познаваше фея, която работеше в нощния клуб на Лу Уолтърс „Латинският квартал“ в по-прецъфтялата и занемарена част на Таймс Скуеър. Магнус беше идвал тук веднъж-дваж при Мей Уест^[1] и беше забелязал една балерина, чийто магически прах прикриваше крилата и бледоаметистовата ѝ кожа.

Оттогава с Аевал бяха приятели — доколкото може да си приятел с мадама, с която се търсите само за информация.

Тя седеше на стъпалата, облечена със сценичния си костюм, разкриващ много от лилавата ѝ плът.

— Дойдох да поговоря с една фея за вампир — рече той и тя се засмя.

Магнус обаче не се усмихна в отговор. Имаше чувството, че скоро няма да може да се отърси от спомена за лицето на Гуадалупе и начина, по който стисна ръката му.

— Търся едно момче. Човек. Вероятно го е отвлякъл някой от клана в Испанския Харлем.

Аевал грациозно сви рамене.

— Нали ги знаеш вампирите. Може да е всеки от тях.

Магнус се поколеба и добави:

— Говори се, че този вампир ги предпочитал съвсем младички.

— В такъв случай... — Аевал изпърха с крила. Дори най-закоравелите долноземци не си позволяваха да нападат деца. — Може и да съм чула нещо за някой си Луис Карнстейн.

Магнус ѝ даде знак да продължава, наведе се към нея и килна шапката си назад, за да може да говори в ухото му.

— Доскоро живял в Унгария. Стар и могъщ е, затова лейди Камила го приела. Много си падал по деца. Смятал, че тяхната кръв е най-чиста и сладка, а плътта им била най-крехката. Прогонен е от Унгария от мундани, които открили леговището му... било пълно с деца.

Спасете Рафаел, спомни си Магнус. Мисията му се струваше все по-невъзможна.

Аевал го погледна и в огромните ѝ кръгли очи се долавяше тревога. А разтревожи ли се фея, значи, е време да се паникьосаш.

— Свърши работата, магьоснико — каза тя. — Знаеш какво ще направят ловците на сенки, щом разберат за този вампир. Ако Карнстейн продължи със старите си номера в нашия град, всички ще загазим. Нефилимите ще избият вампирите до крак. Първо ще забиват серафимските ками, после ще задават въпроси.

Магнус не искаше да припарва до хотел „Дюмон“. Той беше порутен и зловещ, навяваше му лоши спомени и на всичкото отгоре там живееше неговата зла бивша любима.

Но изглежда, днес визитата в хотела беше неизбежна.

Слънцето прежуряше на небето, ала нямаше да е задълго. Ако щеше да се бие с вампири, искаше да ги свари, когато са най-слаби.

Когато влезе в хотел „Дюмон“, установи, че той още е красив, макар и не както преди. Времето си беше казало своето и дебели паяжини се спускаха като завеси от всяка арка. Още от двайсетте години насам вампирите смятаха хотела за своя собственост и се спотайваха тук. Магнус не беше се интересувал как Камила и вампирите са замесени в тогавашната трагедия и с какво право се разполагат сега в тази сграда. Вероятно просто се наслаждаваха на очарованието ѝ, защото беше едновременно декадентска и изоставена.

Никой друг не припарваше тук. Мунданите твърдяха, че хотелът е обитаван от призраци.

Магнус все още се надяваше, че мунданите ще си го върнат, ще го възстановят и ще прогонят вампирите. Това много щеше да ядоса Камила.

Млада вампирка забърза към него през фоайето, а червено-зеленото ѝ ципао^[2] и къносаната ѝ коса се открояваха в сумрака.

— Не си желан тук, магьоснико!

— Така ли? Господи, колко нетактично от моя страна. Много се извинявам. Преди да си тръгна, може ли да ви попитам нещо? Какво ще ми кажете за Луис Карнстейн? — небрежно попита Магнус. — А за децата, които влачи в този хотел и после убива?

Момичето се отдръпна рязко, сякаш бе размахал кръст пред лицето ѝ.

— Той е гост тук — тихо каза тя. — И лейди Камила нареди да се отнасяме с него почтително. Не знаехме.

— Така ли? — недоверието обагри гласа му, както капка кръв оцветява вода.

Вампирите в Ню Йорк, разбира се, бяха много внимателни. Имаше минимум човешки жертви, а „инцидентите“ се покриваха бързо, под носа на ловците на сенки. Магнус обаче бе склонен да вярва, че ако има причина Камила да угоди на някой гост, тя ще му позволи да извърши и убийство. Би го направила с лекотата, с която би го отрупала с луксозни вещи: сребро, кадифе, човешки животи.

Магнус не допускаше и за секунда, че ако Луис Карнстейн донесе у дома вкусни зальци и поеме цялата отговорност за стореното,

но е готов да сподели с останалите малко кръв, те не биха се нагостили. Вгледа се в нежното момиче и се зачуди колко ли хора е убила.

— Или предпочитате — рече той съвсем вежливо — да си тръгна и да се върна с нефилимите?

Нефилимите — страшилищата за всички чудовища и онези, които можеха да се превърнат в такива. Магнус беше сигурен, че момичето би се превърнало в чудовище, ако пожелае. Знаеше, че и той самият е способен на това.

Знаеше и нещо друго: не възнамеряваше да остави едно момче в тяхното леговище.

Момичето широко разтвори очи.

— Вие сте Магнус Бейн.

— Да — отвърна той.

Понякога е добре да си известен.

— Телата са горе. В синята стая. Той обича да си играе с тях... след това.

Тя потрепери и побърза отново да изчезне в сенките.

Магнус изправи рамене. Предполагаше, че разговорът е бил подслушан, тъй като никой не го предизвика и не се появиха други вампири, докато се изкачваше по витото стълбище, чиито златни и алени мотиви бяха погребани под сивкав слой прах. Продължи нагоре до апартаментите, където знаеше, че вампирският клан на Ню Йорк забавлява важните си гости.

Откри синята стая относително лесно: тя беше една от най-големите и вероятно навремето е представлявала най-великолепният апартамент в хотела. Ако той все още функционираше като хотел, гостите в тези помещения щяха да платят значителни глоби за нанесените щети. Дупка зееше във високия таван, който беше боядисан в бебешкосиньо, като яйце на червеношийка — деликатното синьо на лятното небе в представите на художниците.

Истинското лятно небе надничаше през дупката в тавана, но сияеше безмилостно, бяло и неутолимо като глада на Карнстейн. Гореше ярко като факла, носена от някой, комуто предстои среща с чудовище.

Магнус видя по пода прах, който явно не се беше наслоил само с времето. Видя мръсотията и телата: превити, разхвърляни парцалени

кукли, разчекнати като прекършени паяци по пода и до стените. Нямахте милост в смъртта.

Това бяха телата на нетърпеливите и безстрашни младежи, дошли тук, за да убият хищника, върлувал из улиците им, момчетата, които наивно бяха решили, че доброто ще победи. Имаше и други тела, на по-големи и по-малки деца.

Децата, които Луис Карнстейн беше отвлякъл от квартала на Рафаел Сантяго, а после бе убил и запазил.

За тези деца вече нямаше спасение. В тази стая имаше само кръв, смърт, ехо от страх и загубата на всяка надежда за спасение.

Луис Карнстейн беше луд. Понякога се случваше с времето и с отдалечаването от хората. Магнус бе гледал как същото сполетява и един магьосник преди трийсет години.

Надяваше се, ако някога и той полудее, ако обезумее дотам, че отравя дори въздуха около себе си и наранява всички, да се намери някой, който го обича достатъчно, за да го спре. Да го убие, ако се наложи.

Мръсните сини стени бяха декорирани с артериална кръв и червени отпечатащи от пръсти, а по пода имаше тъмни локви. Това беше човешка и вампирска кръв: вампирската беше по-наситено червена и завинаги оставаше такава, дори след като засъхнеше. Магнус заобиколи петната и видя нещо да блещука в една от локвите с човешка кръв. Беше потопено почти изцяло, но упорито сияеше и улавяше погледа.

Той спря и взе блестящото нещо от тъмното езеро. Беше кръстче, малко златно кръстче. Магнус си помисли, че поне него може да върне на Гуадалупе, затова го прибра в джоба си.

Направи крачка напред, после още една. Не беше сигурен дали подът ще го издържи, но знаеше, че само си търси извинение. Не искаше да навлиза сред тази смърт.

Внезапно разбра, че трябва да го направи.

Трябваше, защото от далечния ъгъл на стаята, от най-дълбоките сенки, долитаха грозните звуци от лакомо смучене. Видя момче в ръцете на вампир.

Магнус вдигна ръка и силата на магията му запрати вампира във въздуха към една от изцапаните с кръв стени. Чу се пукот и вампирът се свлече на пода, но нямаше да остане дълго там.

Магнус изтича през стаята, като се препъваше в телата и се пързеляше в кръвта, накрая падна на колене до момчето и го взе в прегръдките си. То беше младо, на петнайсет или шестнайсет години, и умираше.

Магнус не можеше да върне магически кръвта в тялото му, особено при човек, който вече гасне заради липсата ѝ.

Той обгърна с длан отпуснатата чернокоса глава и се вгледа в пърхащите клепачи, за да разбере дали момчето може да фокусира погледа си поне за миг. За да се сбогува с него.

То така и не го погледна и не продума. Само стисна ръката му и Магнус си помисли, че го прави по рефлекс, като бебе, но я задържа и се опита да му даде някаква утеха.

Момчето пое дъх, после още веднъж, трети път и ръката му се отпусна.

— Знаеш ли името му? — грубо попита Магнус вампира, който го беше убил. — Рафаел ли е?

Сам не знаеше защо попита. Не искаше да разбира, че момчето, което Гуадалупе го бе изпратила да търси, току-що е умряло в ръцете му, че последният член на групата, впуснала се в благородната и обречена мисия да спаси невинните, е оцелял по-дълго, но не достатъчно. Не можеше да забрави умоляващия поглед на Гуадалупе Сантяго.

Погледна към вампира, който не помръдваше и седеше прегърбен до стената, където го беше запратил.

— Рафаел — рече той бавно. — Дошъл си да търсиш Рафаел?

Изсмия се рязко и някак учудено.

— Какво е толкова смешно? — попита Магнус.

В гърдите му се надигаше черен гняв. Отдавна не беше убивал вампир, но сега бе готов да го направи.

— Това, че аз съм Рафаел Сантяго — каза момчето.

Магнус се втренчи в него — в Рафаел. Той беше свил колене към гърдите си и ги обгръщаше с ръце. Под къдриците му се виждаше деликатно лице със сърцевидна форма, като на майка му, тъмните му очи щяха да омагьосват жени — или мъже — когато пораснеше, а меките детски устни бяха изцапани с кръв. Кръв покриваше и цялата му брадичка, а Магнус виждаше белия блясък на вампирските зъби на долната му устна, светещи като диаманти в мрака. Единствено той

помръдваше в тази изпълнена с кошмарна неподвижност стая. Трепереше, спазми пробягваха по слабото му тяло и силно го разтърсваха — зъбите му тракаха като на човек, който е така измръзнал, че всеки миг ще застине в смъртта. В тази пълна с мъртъвци стая беше горещо като в мунданските представи за Ада, но момчето зъзнеше, сякаш му беше толкова студено, че никога вече нямаше да може да се сгрее.

Магнус се изправи, заобиколи внимателно мъртвите, приближи се до него и нежно каза:

— Рафаел?

То вдигна глава, щом чу името си. Магнус беше виждал много вампири с бяла като сол кожа. Кожата на Рафаел още беше мургава, но не притежаваше топлия тен на майка му. Това вече не беше плът на живо момче.

Нямаше спасение за Рафаел.

Ръцете му бяха покрити с пръст и кръв, сякаш наскоро беше изпълзял от гроба си. Лицето му също беше изцапано с пръст. Черната му мека и къдрава коса, през която майка му сигурно бе обичала да прокарва пръсти, която сигурно бе галила, когато са го спохождали кошмари и я е викал на помощ, която беше докосвала леко, докато е спял и не е искала да го буди, косата, от която сигурно бе запазила една бебешка къдрица. Тази коса беше пълна с гробищна пръст.

— Къде е Луис Карнстейн? — попита Магнус.

Рафаел заговори полугласно на испански:

— Вампирът си мислеше, че ще му помогна с останалите, ако ме превърне в същото като себе си. — Засмя се внезапно — звънко и налудничаво. — Но аз не го направих. Не. Той не го очакваше. Мъртъв е. Превърна се в пепел и вятърът я издуха.

Посочи към дупката в покрива.

Магнус замълча смаяно. За един нов вампир беше крайно необичайно така да надвие глада, че да може да мисли или да направи каквото и да било, освен да се нахрани. Зачуди се дали Рафаел е убил още някого от приятелите си.

Не го попита не само защото щеше да е жестоко. Дори да беше убивал, ако се беше обърнал срещу господаря си и го бе надвил, значи, имаше желязна воля.

— Всички са мъртви — каза Рафаел и сякаш се овладя.

Внезапно гласът му стана по-ясен, а погледът на тъмните му очи се избистри, докато се взираше в Магнус. След миг нарочно се извърна, сякаш с пренебрежение.

Магнус забеляза с нарастваща тревога, че момчето гледа към ослепително ярката дупка в тавана, към която беше посочило, когато каза, че Карнстейн се е превърнал в пепел.

— Всички са мъртви — повтори бавно Рафаел. — И аз съм мъртъв.

Той се изпъна, разви се като змия и скочи.

Само защото беше видял накъде гледа и разбра какво изпитва Рафаел — познаваше добре мъчителното чувство да си отхвърлен и така сам, че почти не съществуващ — Магнус успя да се задейства толкова бързо.

Рафаел се хвърли към петното смъртоносна светлина на пода. Магнус скочи към него и го повали точно преди да е достигнал слънчевото сияние.

Рафаел нададе нечленоразделен писък на хищна птица, страховит крясък от гняв и глад, който отекна в главата на Магнус и го накара да изтръпне. Рафаел запълзя към слънцето и когато Магнус се опита да му попречи, той впрегна докрай новооткритата си вампирска сила, за да се освободи — драскаше с нокти и се извиваше. В тази сила нямаше колебание, нямаше съжаление, нищо от обичайните терзания на един неопитен вампир. Опита се да захапне Магнус за шията. Опита се да го разкъса парче по парче. Наложил се Магнус да прикове с магия крайниците му към пода и дори тогава трябваше да се пази от зъбите му.

— Пусни ме! — изкрещя накрая момчето, но гласът му се прекърши.

— Спокойно, тихо — прошепна Магнус. — Рафаел, майка ти ме изпрати. Спокойно. Майка ти ме изпрати да те намеря. — Той извади златното кръстче от джоба си и го вдигна сияещо пред лицето му. — Тя ми даде това и ми каза да те спася.

Рафаел се отдръпна леко от кръста и Магнус побърза да го прибере, но не и преди момчето да се укроти и да започне да хлипа — стонове, които пронизваха цялото му тяло, сякаш искаше да разкъса новата си омразна същност отвътре, като се тресе и беснее.

— Ти идиот ли си? — изпъшка Рафаел. — Не можеш да ме спасиш. Никой не може да ме спаси.

Магнус вкуси отчаянието му сякаш беше кръв. Вярваше му. Удържаше това новородено от гробищна пръст и кръв момче и му се искаше да го беше открил вече мъртво.

Стоновете изтощиха Рафаел достатъчно, че да се укроти, а Магнус го отведе в собствения си дом, защото нямаше никаква представа какво друго да стори с него.

Рафаел седеше на канапето му като малка трагична купчинка.

Магнус би изпитал огромно съжаление към него, ако преди това не се бе наложило да спре до една телефонна будка по пътя към дома, за да се обади в малкия джазклуб, където Ета пееше тази вечер. Каза й да не го посещава известно време, защото е зает с едно бебе вампир.

— Бебе вампир, значи? — попита Ета през смях, както съпруга би се изсмяла на мъжа си, който носи у дома всякакви странни предмети от местния битпазар. — Не се сецам за нито един убиец в града, на когото можеш да се обадиш, за да се оправи с него.

Магнус се усмихна.

— Сам ще се оправя с него. Повярвай ми.

— О, обикновено ти вярвам — каза тя. — Макар че мама се постара да ме научи да не бъда наивна.

Магнус бърби с Ета по телефона само няколко минути, но когато излезе от кабинката, видя, че Рафаел се е привел на паважа. Щом се приближи, момчето изсъска и остриите му зъби проблеснаха в нощта като на котка, която пази плячката си. Бялата якичка на изпадналия в безсъзнание мъж в ръцете му беше поаленяла от кръв. Магнус изтръгна човека от съскащия вампир и го подпря на една стена в някаква алея. Надяваше се, когато се свести, да реши, че са го нападнали крадци.

Върна се на тротоара и видя, че Рафаел още седи там и притиска към гърдите си изкривените си като животински лапи ръце, а по устата му има кръв. Магнус изпита отчаяние. Това не беше просто страдащо дете. Това беше чудовище с лице на нарисован от Караваджо ангел.

— Трябваше да ме оставиш да умра — каза Рафаел с тих, кух глас.

— Не можех.

— Защо?

— Защото обещах на майка ти да те заведа у дома — каза Магнус.

При споменаването на майка му Рафаел притихна като в хотела. Магнус виждаше лицето му на сиянието на уличните лампи. Имаше нараненото изражение на зашлевано дете: болка, изумление и неспособност да се справи с чувствата си.

— Мислиш ли, че ще ме иска у дома? — попита Рафаел. — Такъв?

Гласът му трепереше, долната му устна също — все още беше изцапана с кръвта на човека. Рафаел яростно прокара ръка по лицето си и само след миг се съвзе — отново се контролираше.

— Погледни ме и ми кажи, че тя ще ме приеме.

Магнус не можеше. Спомни си как Гуадалупе бе говорила за чудовища, които се промъкват по тъмно и нападат невинни. Помисли си как би реагирала тя — жената, която беше дала кръст на сина си — ако ръцете му са окървавени. Спомни си как вторият му баща го принуждаваше да повтаря молитви, докато светите думи не започнеха да горчат в устата му, спомни си и майка си, която вече не можеше да го докосне, след като разбра какъв е, и как вторият му баща го натискаше под водата. И все пак някога го бяха обичали и той ги бе обичал.

Любовта не побеждава всичко. Любовта не понася всичко. Всичко могат да ти отнемат и да ти остане само тя, но накрая ще останеш и без нея.

Магнус обаче знаеше, че любовта може да е последна надежда и пътеводна звезда. Светлина, която е способна да засияе отново.

Не можеше да обещае на Рафаел любовта на майка му, но момчето още я обичаше, а той искаше да му помогне и реши, че може би знае как.

Закрачи по килима си и видя, че очите на Рафаел просветват стреснато при това внезапно целенасочено движение.

— А ако не разбере?

Рафаел примигна бавно, като почти заприлича на влечуго в колебанието си, и попита предпазливо:

— Какво искаш да кажеш?

Магнус посегна към джоба си, извади нещо блещукащо и го задържа в шепата си.

— А ако се прибереш с кръста, който тя ти е дала?

Хвърли го и Рафаел инстинктивно го посрещна с отворена длан. Кръстът се удари в нея и Рафаел потръпна, после тръпката се превърна в спазъм, който мина през крехкото му тяло и накара лицето му да се сгърчи от болка.

— Всичко е наред, Рафаел — каза внимателно Магнус.

Момчето отвори очи и се втренчи в него. Магьосникът не беше очаквал това. Миризмата на изгаряща плът изпълни стаята. Щеше да се наложи да инвестира в малко потпури.

— Добре, Рафаел — рече той. — Много смело. Вече можеш да го оставиш.

Момчето издържа погледа му и много бавно затвори шепата си около кръста, а между пръстите му се издигнаха тънки струйки дим.

— Добре, казваш? — повтори момчето. — Много смело? Едва сега започвам.

Седеше на канапето му, стискаше кръста и цялото му тяло се извиваше от болка, но не го пусна.

Магнус направи преоценка на ситуацията.

— Добро начало — каза той снизходително. — Но ще е нужно доста повече от това.

Рафаел присви очи и не отговори.

— Разбира се — добави Магнус небрежно, — може и да не се справиш. Ще трябва много работа, а ти си просто хлапе.

— Знам, че ще трябва много работа — отвърна Рафаел, като съдъвкваше края на всяка дума. — Но имам само теб за помощник, а ти не си особено впечатляващ.

Тогава Магнус разбра, че въпросът на момчето във вампирския хотел — „Ти идиот ли си?“, не е бил израз само на отчаяние, но и на самата му личност.

Скоро щеше да научи, че това е любимият въпрос на Рафаел.

В нощите, които последваха, Рафаел се сдоби с голямо количество отвратителни едноцветни дрехи, прогони няколко от клиентите на Магнус с язвителни и груби забележки и като цяло посвети мъртвото си съществуване на това, да лази по нервите на Магнус и да не се впечатлява от магиите му. Магнус го предупреди за ловците на сенки, децата на Ангела, които ще се опитат да го убият, ако наруши някой от законите им, каза му за всичко, с което може да се

сблъска, и за хората, които може да срещне. Цялото долноземие беше открито пред него, феи, върколаци и магия, а Рафаел като че ли се интересуваше само от едно — колко дълго може да стиска кръста и с колко повече ще издържи всяка нощ.

Ета беше отсъдила, че нищо не може да удиви това хлапе.

Тя и Рафаел имаха много хладни отношения. Той открито и оскърбително изрази изненадата си, че Магнус има приятелка, а Ета, макар да знаеше за долноземците, се притесняваше от всички тях, освен от Магнус. Затова Рафаел стоеше настрана, когато тя идваше.

Ета и Магнус се бяха срещнали в един клуб преди петнайсет години. Той я убеди да танцува с него и тя твърдеше, че до края на песента се е влюбила. Той ѝ каза, че се е влюбил още в началото.

Имаха традиция Ета да го посещава късно през нощта, когато Магнус не е могъл да иде при нея — а той беше пропуснал много нощи заради Рафаел. Ета изритваше обувките с високи токчета, защото краката я боляха от дългата нощ, но не сваляше красивата си рокля от мъниста и двамата танцуваха заедно, тананикаха тихо джазовите мелодии и се съревноваваха на коя ще издържат най-дълго.

Когато видя Рафаел за първи път, Ета се умълча.

— Станал е вампир само преди няколко дни — рече тя, докато танцуваха. — Нали така каза. Преди това е бил просто момче.

— Ако ще ти е по-лесно да го приемеш, подозирам, че и преди това е бил истинска напаст.

Тя не се засмя.

— Винаги съм смятала, че вампирите са много стари. Не съм и помисляла как хората се превръщат във вампири. Предполагам, че има логика. Рафаел, горкото хлапе, е твърде млад. Но разбирам защо хората биха искали да останат вечно млади. Също като теб.

През последните месеци Ета все повече мислеше за старостта. Тя не беше споменавала за мъжете, които идваха да я слушат в клубовете и после искаха да я отведат със себе си и да им роди деца. Не беше нужно.

Магнус съзнаваше това и можеше да разчете знаците като моряк, който по облаците в небето разбира, че се задава буря. И преди го бяха изоставяли, по всякакви причини. Сега нямаше да е по-различно.

Винаги си плащаш за безсмъртието, а тези, които обичаш, също плащат, отново и отново. Имаше малцина най-скъпоценни, които

оставаха с него, докато смъртта ги раздели, но дали заради кончината си, или защото усещаха, че трябва да навлязат в нов етап от живота си, всички, така или иначе, го изоставяха.

Не можеше да вини Ета.

— А ти би ли искала това? — попита я накрая Магнус, след като дълго бяха танцували.

Не ѝ правеше предложение, но си помисли, че би могъл да го уреди. Имаше начини. За които обаче се плащаше ужасна цена. Начини, които баща му познаваше, а Магнус мразеше баща си. И все пак, ако тя можеше да остане с него завинаги...

Настъпи тишина. Той чуваше само потропването на обувките си и меките стъпки на босите ѝ крака по дървения под.

— Не — каза Ета и притисна буза към рамото му. — Не. Ако можеше да стане по моя начин, бих искала още малко време с теб. Но не бих спряла часовника заради това.

От време на време се случваше нещо странно и болезнено да напомня на Магнус за това, когато започна да свиква с Рафаел като с натрапен му, дразнещ и винаги кисел съквартирант. Изненада се от повторното осъзнаване на факт, което вече знаеше: че часовникът на Рафаел е спрял и човешкият живот му е бил безмилостно отнет.

Магнус тъкмо си правеше нова прическа с помощта на „Брилкрийм“ и малко магия, когато Рафаел се приближи зад него и го стресна. Често се промъкваше така, тъй като вече се движеше с безшумна вампирска походка. Магнус подозираше, че е нарочно, но момчето никога не се усмихваше, така че беше трудно да се каже.

— Твърде си фриволен — отбеляза неодобрително Рафаел, като се взираше в косата му.

— А ти си само на петнайсет — сопна му се Магнус.

Рафаел обикновено отвърщаше кисело на всяка забележка, но сега настъпи продължително мълчание. Магнус вдигна поглед от огледалото и видя, че момчето е отишло до прозореца и се взира в нощта навън.

— Вече щях да съм на шестнайсет — каза Рафаел с далечен и студен като лунната светлина глас. — Ако бях жив.

Магнус си спомни деня, в който осъзна, че няма да остарее повече. Взираше се в огледало, което бе по-студено от всички

предишни огледала и отразяваше лицето му като в лед. Сякаш самото то задържаше образа му така смразен и толкова далечен.

Зачуди се колко ли е по-различно за вампирите — да знаеш точния ден, час, минута, когато завинаги си се откъснал от познатия топъл и променлив път на човешкото. Когато си застинал, а светът е продължил да се върти без теб.

Не попита.

— Такива като вас — рече Рафаел, който се обръщаше към магьосниците по този начин, защото беше голям чаровник. — Вие спирате да стареете на различна възраст, нали? Раждате се като човеците и винаги сте били каквито сте, но стареете като тях, докато внезапно не спрете.

Магнус се зачуди дали е прочел тези мисли по лицето му.

— Точно така.

— Мислиш ли, че имате душа? — попита Рафаел.

Все още се взираше навън.

Магнус познаваше хора, които бяха уверени, че няма душа. Той лично смяташе, че има, но понякога се съмняваше.

— Няма значение — продължи безизразно Рафаел, преди да получи отговор. — Така или иначе, ти завиждам.

— Защо?

Лунната светлина се изливаше върху момчето и избеляваше лицето му така, че то заприлича на мраморна статуя на светец, загинал твърде млад.

— Защото или все още имате душа, или никога не сте я имали и не знаете какво е да бродиш по света обречен, прокуден и завинаги лишен от нея.

Магнус остави четката за коса.

— Всички долноземци имат душа — каза той. — Това ни различава от демоните.

Рафаел се изсмя.

— Така мислят нефилимите.

— И какво от това? Понякога са прави.

Рафаел каза нещо нелюбезно на испански.

— Те се мислят за големи спасители, за *cazadores de sombras* — рече Рафаел. — Ловци на сенки. И все пак така и не дойдоха да ме спасят.

Магнус го гледаше мълчаливо. Никога не бе успявал да възрази срещу убежденията на втория си баща за това, какво иска Бог и какво осъжда. Не знаеше и как да убеди Рафаел, че може би все още има душа.

— Мисля, че се опитваш да ми отклониш вниманието от същественото — каза той. — Имаш рожден ден — идеалното извинение да организирам едно от прочутите си партита — а дори не ми каза?

Рафаел се вгледа в него, без да продума, обърна се и излезе.

Магнус често си бе мислил да си вземе домашен любимец, но никога не беше предполагал, че ще се сдобие с нацупен тийнейджър вампир. Той реши, че щом Рафаел си тръгнеше, щеше да си намери котка, на която винаги да прави парти за рождения ден.

Скоро след това Рафаел започна да носи кръстчето на врата си по цяла нощ, без да крещи или да показва някакви признаци на болка. Когато го сваляше сутрин, на гърдите му личеше само блед белег, като от отдавна заздравяла рана от изгаряне, и нищо повече.

— Браво — каза Магнус. — Ти се справи! Да вървим при майка ти.

Беше й написал съобщение да не се тревожи и да не идва, защото той използва магията си, за да спаси Рафаел, и не бива да бъде безпокоен, но знаеше, че не може вечно да я държи настрана.

Лицето на Рафаел остана безизразно и той започна да си играе с верижката на китката си — единственият признак за неувереност.

— Не. Защо продължаваш да ме подценяваш? Не съм готов. Има още много.

После обясни какво иска да направи.

— Ти много ми помагаш — каза момчето на следващата нощ, когато наближиха гробището.

Говореше съвсем делово.

Магнус си помисли, но не изрече: „Да, защото навремето бях също толкова отчаян и нещастен като теб, и също толкова уверен, че нямам душа“. Навремето му бяха помогнали само защото имаше нужда от помощ и по никаква друга причина. Той помнеше как Мълчаливите братя дойдоха при него в Мадрид и му показаха, че има начин да продължи да живее.

— Не е нужно да си ми благодарен — каза Магнус. — Не го правя заради теб.

Рафаел сви плавно и небрежно рамене.

— Добре тогава.

— Всъщност може да показваш благодарността си от време на време — продължи Магнус. — Например като поне веднъж изчистиш апартамента.

Рафаел се замисли.

— Не, не възнамерявам.

— Мисля, че майка ти не те е пердашила достатъчно... често.

— Веднъж татко ме наби, още бяхме в Закатекас — рече небрежно Рафаел.

Не беше споменавал баща си, Гуадалупе също не бе говорила за съпруга си, но Магнус знаеше, че момчето има няколко братя.

— Така ли? — подметна той с едновременно неутрален и окуражителен тон, в случай че Рафаел иска да сподели.

Но Рафаел не беше такъв характер и дори изглеждаше развеселен.

— Не ме удари втори път.

Гробището в края на Куинс беше малко и усамотено, обсадено от високи, тъмни сгради — един склад и изоставена викторианска къща. Магнус беше уредил да напръскат целия район със светена вода, да го благословят и осветят. Църквите се намираха на свещена земя, но не и гробищата. Все пак всички вампири трябваше да бъдат погребани някъде, преди да се надигнат от гроба.

Това гробище не би представлявало бариера като Института на ловците на сенки, но на Рафаел и така щеше да му е достатъчно трудно да навлезе в светена земя.

Това беше още един тест и той бе обещал да не прави нищо друго, освен да пристъпи в гробището.

Беше обещал.

Сега вирна брадичка като кон, който захапва мундщук, и хукна право през осветената земя — тичаше, гореше и пицеше, а Магнус се запита как изобщо му е повярвал.

— Рафаел! — изкрещя той и се затича след него в мрака на гробището.

Рафаел скочи върху една паметна плоча, къдравата му коса се развяваше около слабото лице, тялото му се извиваше, а пръстите дращеха по мраморния ръб. Зъбите му се оголиха чак до венците, а очите му се изцъклиха, черни и безжизнени. Приличаше на привидение, на надигнал се от гроба кошмар. С нищо не напомняше на човек или на създание с душа, само на свиреп звяр.

Скочи, но не към Магнус, а към границата на гробището, и излезе от другата му страна.

Магнус хукна след него. Рафаел се олюляваше и се облегна на една ниска каменна стена, сякаш не можеше да се държи на краката си. По кожата на ръцете му се надигаха мехури. Изглежда, толкова го болеше, че искаше да я смъкне с нокти от тялото си, но не му бяха останали сили.

— Е, направи го — отбеляза Магнус. — И едва не ми докара инфаркт. Ама не спирай, моля ти се. Нощта едва започва. С какво още ще ме тормозиш?

Рафаел го погледна и се ухили. Не беше приятно изражение.

— Със същото.

Магнус реши, че сам си го е изпросил.

Рафаел се втурна през осветената земя неведнъж, а цели десет пъти, и накрая се облегна на стената в другия ѝ край, изтощен и останал без сили. Започна задъхано да си мърмори нещо, докато накрая не успя да произнесе Божието име.

След това се задави с кръв, разкашля се и продължи да шепне: Dios.

Магнус не издържа повече да го гледа така — момчето беше изтощено, не можеше да се държи на крака и все пак продължаваше да се измъчва.

— Рафаел, не мислиш ли, че направи достатъчно?

Както и очакваше, той го изгледа яростно.

— Не!

— Имаш цяла вечност да се учиш как да го понасяш и да се контролираш. Имаш...

— Но те нямат! — избухна Рафаел. — Dios, нищо ли не разбираш? Остана ми единствено надеждата, че ще ги видя отново и че няма да разбия сърцето на майка ми. Искам да я убедя. Искам да го

направя безпогрешно, и то скоро, докато тя все още се надява, че съм жив.

Беше изрекъл Dios почти без да трепне.

— Много си добър.

— За мен вече е невъзможно да съм добър — каза Рафаел със стоманен глас. — Ако още бях добър и смел, щях да направя това, което мама би поискала да сторя, ако знаеше истината. Щях да изляза на слънцето и да сложа край на живота си. Но аз съм егоист, аз съм зло, бездушно чудовище и все още не искам да горя в пламъците на Ада. Искам да видя м-мама и ще го направя. Ще го направя. Ще го направя!

Магнус кимна и попита меко:

— Ами ако Господ може да ти помогне?

Той всъщност искаше да каже: „Ами ако всичко, в което вярваш, е погрешно и ти все още можеш да бъдеш обичан и опростен?“

Рафаел упорито поклати глава.

— Аз съм дете на нощта. Вече не съм Негово чадо и не съм под бдителния Му взор. Господ няма да ми помогне — каза Рафаел с натезал глас, защото устата му беше пълна с кръв. Изплю я и продължи: — И Господ няма да ме спре.

Магнус не спори повече с него. Рафаел беше твърде млад в много отношения, а целият му свят се беше разрушил. Бяха му останали само убежденията и той щеше да се вкопчва в тях, дори ако те самите гласяха, че за него вече няма надежда, че е прокълнат и мъртъв.

Магнус не знаеше дали е редно даже да се опитва да го лиши от тях.

Тази нощ той се събуди от тихия трескав шепот на Рафаел. И друг път беше чувал хора да се молят, затова разпозна молитвата. Долови непознати имена и се зачуди дали са на приятелите му. После чу името на майка му и разбра, че е изричал имената на братята си.

Смъртните се обръщаха към Бога, ангелите и светците, като припяваха молитви и прехвърляха зърната на броениците си, а Рафаел нареждаше само имената, които бяха свети за него и нямаше да изгорят езика му. Той призоваваше своето семейство.

Като съквартирант Рафаел имаше много недостатъци, които нямаха нищо общо с убеждението му, че е прокълнат и вече няма душа, например факта, че използваше твърде много сапун под душа (макар че не се потеше и нямаше нужда да се къпе толкова често) и никога не миеше съдовете. Когато Магнус изтъкваше това, той отговаряше, че тъй като не е ял, не е цапал никакви съдове. Типично в негов стил.

Още един от недостатъците му излезе наяве в деня, в който Рейгнър Фел, висшият магьосник на Лондон и вечният огромен зелен трън в задника на Магнус, се отби на неочаквано посещение.

— Рейгнър, каква приятна изненада — рече Магнус и отвори широко вратата.

— Нефилимите платиха пътуването ми до тук — каза Рейгнър. — Искат заклинание.

— О, списъкът с чакащи е твърде дълъг — отвърна тъжно Магнус. — Много съм търсен.

— И постоянно дразниш ловците на сенки, затова не те харесват, ако не броим няколко капризни и непокорни души — рече Рейгнър. — Колко пъти трябва да ти повтарям, Магнус? Дръж се професионално. А това означава да не си груб с нефилимите и да не се привързваш към нефилим.

— Никога не съм се привързвал към нефилим! — възмути се Магнус.

Рейгнър се изкашля и наскреда кашлицата каза нещо, което звучеше като „блерондейл“.

— Е — рече Магнус. — Вече не се привързвам.

— Не се привързвай към нефилимите — повтори строго Рейгнър. — Отнасяй се с уважение към клиентите, осигурявай им желаните услуги и магия и запази грубостите за приятелите си. Като стана дума за това, не съм те виждал от цяла вечност и изглеждаш още по-зле от обикновено.

— Това е долна лъжа — рече Магнус.

Знаеше, че изглежда изключително добре. Беше си сложил невероятна брокатена вратовръзка.

— Кой дойде? — долетя от банята властният глас на Рафаел, а след това се появи и той самият, само по хавлия, но критичен както

винаги. — Казах ти, че трябва да спазваш някакво прилично работно време, Бейн.

Рейгнър го изгледа с присвити очи, а Рафаел му отвърна с гибелен поглед. Въздухът затрептя от напрежение.

— О, Магнус! — Рейгнър закри очи с огромната си зелена ръка. — О, не, не!

— Какво? — объркано попита Магнус.

Рейгнър рязко свали ръка.

— Не, ама разбира се, прав си. Колко съм глупав. Той е вампир. И само изглежда на четиринайсет. Ти на колко си? Обзалагам си, че си по-стар от всички ни. Ха-ха!

Рафаел го гледаше така, все едно го смяташе за ненормален. За Магнус бе доста освежаващо този поглед поне веднъж да не е отправен към него.

— Щях да съм на шестнайсет — изрече бавно момчето.

— О, Магнус! — зави Рейгнър. — Това е отвратително! Как можа? Да не си изгуби ума?

— Какво? — отново попита Магнус.

— Нали се разбрахме, че минимумът е осемнайсет години — каза Рейгнър. — Аз, ти и Катарина се заклехме.

— О... чакай. Да не си мислиш, че имам връзка с Рафаел? — попита Магнус. — С Рафаел? Това е нелепо. Това е...

— Най-отблъскващото нещо, което някога съм чувал.

Гласът на момчето отекна в тавана и вероятно проехтя дори на улицата.

— Е, това е малко прекалено — рече Магнус. — И честно казано, обидно.

— Ако мислех да се отдавам на неестествени пороци — и да ви е ясно, че никога не бих го направил — продължи Рафаел с презрение, — щях ли да избира него? Него! Той се облича като маниак, държи се като глупак и шегите му са по-зле дори от шегите на човека, по когото хората хвърлят развалени яйца пред „Дю Дроп“ всяка събота.

Рейгнър започна да се смее.

— Много по-достойни от теб са молили за шанса да получат всичко това — натърти Магнус. — Били са се в дуели заради мен. Един мъж дори се би в дуел заради честта ми, но беше малко смущаващо, тъй като тя отдавна ми беше отнета...

— Знаеш ли, че понякога стои с часове в банята? — обяви безмилостно Рафаел. — Хаби истинска магия за косата си. За косата си!

— О, харесвам това хлапе — заяви Рейгнър.

Разбира се, че го харесваше. Рафаел беше изпълнен с мрачно отчаяние към света по принцип, гореше от желание да обижда Магнус в частност, а езикът му беше остър като зъбите. Рафаел и Рейгнър определено бяха сродни души.

— Ами вземай го — предложи Магнус. — Отведи го далече, далече от тук.

Рейгнър обаче се настани на един стол, а Рафаел отиде да се преоблече и се присъедини към тях на масата.

— Нека ти кажа още нещо за Бейн — започна той.

— Аз излизам — обяви Магнус. — Бих ви описал какво възнамерявам да правя навън, но се съмнявам, че някой от вас би разбрал концепцията за „добро прекарване със забавна компания“. Не възнамерявам да се връщам, докато вие двамата не приключите с обиждането на очарователния си домакин.

— Значи, се изнасяш и ми оставяш апартамента? — попита Рафаел. — Приемам.

— Някой ден голямата уста ще ти навлече неприятности — извика мрачно Магнус през рамо.

— Вижте кой го казва — рече Рейгнър.

— Прокълната душа — каза Рафаел, лаконичен както винаги.

Най-ужасният съквартирант на всички времена.

Рейгнър остана тринайсет дни. Това бяха най-дългите тринайсет дни в живота на Магнус. Всеки път щом опиташе да се позабавлява, се появяваха те — дребният и зеленият, започваха дружно да клатят глави и да бълват гадости. Веднъж Магнус успя светкавично да се обърне и ги видя да удрят победоносно юмруци.

— Пиши ми — заръча Рейгнър на Рафаел, когато си тръгваше. — Или ми се обаждай по телефона, ако искаш. Знаем, че младите го предпочитат.

— Много се радвам, че се запознахме, Рейгнър — каза Рафаел. — Вече си мислех, че всички магьосници са напълно безполезни.

Скоро след като Рейгнър си тръгна, Магнус опита да си спомни кога за последно Рафаел е пил кръв. Избягваше да мисли за

хранителните навици на Камила дори когато беше влюбен в нея и не искаше да вижда как Рафаел убива отново. Ала забеляза, че цветът на кожата му се променя, а устата му изглежда изопната, и реши, че малкият е стигнал твърде далече във въздържанието си и ще изпадне в пълно отчаяние.

— Рафаел, не знам как да ти го кажа, но храниш ли се добре? — попита Магнус. — Доскоро беше още подрастващ.

— El hambre agudiza el ingenio — отвърна Рафаел.

Гладът изостря мисълта.

— Хубава поговорка — рече Магнус. — Обаче, като повечето поговорки, и тя звучи мъдро, но всъщност не изяснява нищо.

— Мислиш ли, че ще допусна да се доближа до майка ми — и до малките ми братя, — ако не съм абсолютно сигурен, че мога да се контролирам? — попита Рафаел. — Искам да знам, че ако се окажа затворен в една стая с тях и не съм вкусвал кръв от дни, ще мога да се овладея.

Онази нощ той едва не бе убил човек пред очите му. Така че имаше право.

Магнус не биваше да си въобразява, че Рафаел гладува от жалост, милосърдие или друго подобно топло чувство към човечеството. Рафаел не се смяташе за част от човечеството и мислеше, че може да извърши всякакъв грях в този свят, защото е вече прокълнат. Той се въздържаше да пие кръв само за да докаже на себе си, че може, да изпробва издръжливостта си и да постигне абсолютния самоконтрол, който желаше.

На следващата нощ Рафаел пак тича из осветената земя и после спокойно се напи с кръв от един заспал на улицата бездомник, който вероятно вече нямаше да се събуди въпреки лечебното заклинание, което Магнус прошепна над него. След това тръгнаха в мрака и Рафаел започна да пресмята на глас колко още време ще му отнеме, докато стане достатъчно силен.

— Мисля, че си доста силен — каза Магнус. — Освен това се владееш много добре. Виж как съвършено потискаш възхищението си към мен, макар да знаеш, че копнееш да го изразиш.

— Понякога наистина се иска голям самоконтрол, да не ти се изсмея в лицето — рече мрачно Рафаел. — Това е вярно.

В този миг той застина и когато Магнус издаде въпросителен звук, Рафаел рязко го накара да замълчи. Магнус погледна тъмните му очи и проследи посоката на погледа им. Нямаше представа в какво се визира момчето, но предполагаше, че няма да навреди да го последва.

От тъмната странична алея зад една стара закусвалня се чуваше някакво шумолене, вероятно плъхове щъкаха из боклука, но когато приближиха, Магнус разбра какво бе привлякло вниманието на Рафаел: кикотене, шум от смучене и стонове от болка.

Магнус нямаше представа какво ще прави Рафаел, но той лично не възнамеряваше да го изоставя точно сега. Щракна с пръсти и всичко се озари в светлина, която струеше от ръката му, изпълваше алеята и огря лицата на четирима вампири и тяхната жертва.

— Какво си мислите, че правите? — попита ги Рафаел.

— На какво ти прилича? — отвърна единственото момиче в групата. Магнус го позна, беше самотната смела вампирка, която го посрещна в хотел „Дюмон“. — Прием кръв. Ти да не си нов?

— А, това ли правите? — попита Рафаел с престорена изненада. — Много се извинявам. Сигурно съм пропуснал да го забележа, бях твърде зает да се изумявам колко сте глупави.

— Глупави ли? — повтори момичето. — Имаш предвид „лоши“? Да не ни четеш лекция...

Рафаел щракна нетърпеливо с пръсти.

— Как така лоши? Та ние всички вече сме мъртви и прокълнати. Какво значение за нас има думата „лош“?

Момичето наклони глава, сякаш се замисли.

— Имах предвид „глупави“ — рече Рафаел. — Не смятам, че да нападнеш слабоумно дете е много достойно. Помислете само: като я убиете, ще изпратите ловците на сенки по петите на всички ни. Не знам какво мислите вие по въпроса, но аз лично не искам нефилимите да ми съкратят живота с кама, защото някой е бил малко поизгладнял и много глупав.

— Значи, ни казваш: „О, пощадете живота й“ — изсмя се едно от момчетата, но момичето го сръга с лакът.

— Дори да не я убиете — продължи безцеремонно Рафаел, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали, — вече сте пили от нея при неконтролирани и прибързани обстоятелства, така че е било съвсем лесно случайно да вкуси от вашата кръв. А това ще я накара да ви

следва неотлъчно. Ако подобно нещо се случи с достатъчно жертви, или ще се загрупате с роби — а честно казано, те не са най-добрата компания — или ще създадете още вампири. И математически погледнато, накрая това ще доведе до проблеми със снабдяването с кръв, защото няма да останат хора. Хората прахосват ресурси, защото знаят, че поне няма да са живи, за да понесат последствията, но вие, глупаци, не разполагате дори с това извинение. О, небеса — ще си кажете, вие, тъпаци, докато серафимските ками ви режат главите или докато се озъртате из пустошта и умираете от глад, — защо нямах достатъчно мозък и не послушах Рафаел, докато беше време.

— Той сериозно ли говори? — попита друг вампир със смаяно изражение.

— Почти винаги — отвърна Магнус. — Точно затова е толкова трудна компания.

— Така ли се казваш? Рафаел? — попита момичето.

Усмиваше се, а черните ѝ очи играеха.

— Да — каза той, подразнен и неуязвим за флирта, както беше неуязвим за всичко забавно. — Какъв е смисълът да си безсмъртен, ако не правиш нищо друго, освен да си безотговорен и недопустимо глупав? Ти как се казваш?

Момичето се усмихна още по-широко и зъбите ѝ блеснаха иззад начервените устни.

— Лили.

— Ето тук лежи Лили — рече Рафаел. — Убита от ловци на вампири, защото е умъртвявала хора и не е имала достатъчно ум да си покрие следите.

— Ти какво, да не казваш, че трябва да се страхуваме от мунданите? — попита друг вампир и се засмя. Този беше възрастен, с прошарена по слепоочията коса. — С такива приказки плашат младите. Като гледам, и ти си доста младичък, но...

Рафаел се усмихна и оголи зъби, но изражението му нямаше нищо общо с веселието.

— Да, доста съм млад. И приживе бях ловец на вампири. Аз убих Луис Карнстейн.

— Ти си вампир, ловец на вампири? — попита Лили.

Рафаел изруга на испански.

— Не, разбира се, че не съм вампир, ловец на вампири. Що за вероломна невестулка щях да бъда тогава? А и би било много неразумно. Нали останалите вампири веднага щяха да ме убият, обединени срещу общата заплаха. Или поне се надявам, че биха го направили. Може пък и да са твърде глупави, не знам. Аз просто излагам фактите — строго ги информира той, — а за тази работа май няма голяма конкуренция.

Вампирът с прошарената коса се нацупи.

— Лейди Камила ни позволи да правим каквото пожелаем.

Рафаел не беше глупак. Не възнамеряваше да обижда водачката на вампирския клан в собствения ѝ град.

— Лейди Камила със сигурност си има достатъчно работа, че да търчи след вас, идиоти такива, и е предположила, че имате ум в главите. Нека ви дам малко храна за размисъл, ако изобщо сте способни да размишлявате.

Лили се промъкна към Магнус, без да сваля очи от Рафаел.

— Харесва ми — рече тя. — Много е властен, макар че е доста странен. Разбираш ли какво имам предвид?

— Прощавай, но оглушах от изумление, че някой може да харесва Рафаел.

— И не се страхува от нищо — продължи тя ухилена. — Говори с Дерек, както учител говори на непослушно дете, а с очите си съм виждала как Дерек откъсва главите на хората и пие от чуканчето.

И двамата гледаха Рафаел, който още държеше реч. Другите вампири започнаха да се отдръпват изплашено.

— Вие вече сте мъртви. Нима искате да загинете завинаги? — попита ги той. — Напуснем ли този свят, ни чакат единствено вечните пламъци на Ада. Нима искате прокълнатото ви съществуване да е било напразно?

— Мисля, че имам нужда от питие — промърмори Магнус. — Друг иска ли да пийне?

Всички вампири, с изключение на Рафаел, мълчаливо вдигнаха ръка. Рафаел го изглежда осъдително, но Магнус реши, че просто лицето му е застинало в това изражение.

— Много добре. Готов съм да го разделя с вас — каза Магнус и извади украсената със злато манерка от специалното отделение на

позлатения си колан. — Но ви предупреждавам, че ми свърши кръвта на невинните. Това е скоч.

Когато останалите вампири се понапиха, Рафаел и Магнус изпратиха мунданското момиче по пътя му. Беше леко замаяно от загубата на кръв, но иначе си изглеждаше добре. Магнус не се изненада, когато Рафаел му приложи свършено енканто. Предположи, че и това е упражнявал. Или пък му се удаваше естествено да се налага над останалите.

— Нищо не се е случило. Ще идеш да си легнеш и няма да помниш нищо. Повече недей да вървиш по тези улички нощем. Ще срещнеш неприятни мъже и кръвожадни злодеи — заръча й Рафаел, като се взираше в очите й. — И иди на църква.

— Да не смяташ, че призванието ти е да нареждаш на всичко живо какво да прави? — попита го Магнус на връщане към дома.

Рафаел го погледна кисело. Имаше сладкото лице на невинен ангел и най-опаката душа в целия свят.

— Повече не носи тази шапка.

— Ето, виждаш ли, че съм прав — рече Магнус.

Къщата на семейство Сантяго се намиреше в Харлем, на Сто двајсет и девета улица и Ленъкс Авеню.

— Не е нужно да ме чакаш — каза му Рафаел, докато вървяха натам. — Мисля, че каквото и да стане, след това ще ида при лейди Камила Белкор и ще заживея с вампирите. Ще съм от полза там, а и те ще са ми от полза — все за нещо. Виж... съжалявам, ако това те обижда.

Магнус се замисли за Камила и за всичките си подозрения към нея, спомни си за ужасите през двајсетте и че все още не знае дали тя е замесена в тях.

Но Рафаел не можеше да остане в дома му като временен гост на долноземците, който не принадлежи никъде и си няма котва, която да го придържа в сенките и далече от слънцето.

— О, не, Рафаел, моля те, не ме напускай — занарежда Магнус монотонно. — Какво ще правя без твоята лъчезарна усмивка? Ако си идеш, ще се хвърля на земята и ще заридая.

— Така ли? — попита Рафаел и вдигна тънката си вежда. — Защото, ако го направиш, ще остана да погледам.

— Махай се — рече му Магнус. — Вън! Искам да се изнесеш. Ще вдигна празненство, когато се ометеш, а ти много ги мразиш. Както и модата, музиката и самата идея за забавление. Никога не бих те обвинил, че си тръгваш и правиш каквото пожелаеш. Искам само да имаш цел. Искам да имаш за какво да живееш, макар да не се смяташ за жив.

Настъпи кратка пауза.

— Е, отлично — рече Рафаел. — Защото, така или иначе, ще си тръгна. Призлява ми вече от Бруклин.

— Ти си непоносим — информира го Магнус и Рафаел се усмихна с една от своите много редки и шокиращо сладки усмивки.

Но тя бързо изчезна, когато приближиха стария му квартал. Магнус виждаше, че момчето се бори с паниката. Спомни си лицата на майка си и втория си баща. Много добре знаеше какво е близките ти да се отвърнат от теб.

Предпочиташе да му отнемат слънцето, както то бе отнето на Рафаел, отколкото да го лишат от обич. Усети, че за първи път от години се моли, както се молеше човекът, който го беше отгледал, както се беше молил и Рафаел. Молеше се момчето да не изгуби и двете неща.

Приближиха вратата на къщата — малка ограда с избеляла зелена решетка. Рафаел се вгледа в нея с копнеж и страх, както грешник би се взирал в портите на Рая.

Наложи се Магнус да почука и зачакаха отговор.

Когато Гуадалупе Сантяго отвори вратата и видя сина си, времето за молитви свърши.

Докато тя гледаше Рафаел, Магнус съзря в очите ѝ цялото ѝ сърце. Гуадалупе не помръдна, не се хвърли към него. Взираше се в сина си, в ангелското му лице, в черните къдрици, в крехката фигура и зачервените страни — беше се нахранил, преди да дойдат, за да изглежда жив — и най-вече се взираше в златната верижка на шията му. Кръстчето ли беше това? Нейният дар, който трябваше да го опази?

Очите на Рафаел сияеха и Магнус внезапно се ужаси — не бяха помислили за това. Не се бяха подготвили за опасността Рафаел да се

разплаче. Ако проронеше сълзи пред майка си, те щяха да са кървави и играта щеше да приключи.

Магнус заговори бързо:

— Открих го, както пожелавте. Но когато го намерих, беше на прага на смъртта, затова му дадох от собствената си сила и го направих като мен. — Улови погледа ѝ, макар че беше трудно, защото цялото ѝ внимание беше насочено към сина и. — Заклинател — добави той, защото тя го беше нарекла така преди. — Безсмъртен заклинател.

Гуадалупе смяташе вампирите за чудовища, но беше дошла при него за помощ. А щом се доверяваше на един магьосник, вероятно не го мислеше за прокълнат.

Цялото ѝ тяло се напрегна, но тя кимна леко. Магнус знаеше, че го е разбрала и иска да му повярва. Толкова отчаяно искаше да им повярва, че не смееше да им се довери.

Изглеждаше по-възрастна, отколкото преди няколко месеца, съсипана от отсъствието на сина си. Беше остаряла, но си оставаше също толкова решителна. Препречваше вратата с ръка и защитаваше с тялото си децата, които надничаха зад нея.

И все пак не затвори, а изслуша историята им, без да откъсва поглед от Рафаел. Очите ѝ обхождаха познатите черти, докато той говореше.

— През цялото това време се обучавах, за да мога да се върна у дома и да се гордееш с мен, мамо — каза Рафаел. — Уверявам те, моля те да ми повярваш. Аз все още имам душа.

Очите на Гуадалупе не се откъсваха от тънката блещукаща верижка на врата му. Рафаел измъкна с треперещи пръсти кръстчето изпод ризата си и то се залюля в ръката му, златно и просветващо, най-сияйното нещо в целия нощен град.

— Ти го носиш — прошепна Гуадалупе. — Толкова се страхувах, че няма да послушаш майка си.

— Разбира се, че го нося — каза Рафаел с треперещ глас, но не се разплака, не и Рафаел с желязната воля. — Нося го и то ме опази. То ме спаси. Ти ме спаси.

Тогава цялото тяло на Гуадалупе се промени, принудителната скованост го напусна и Магнус осъзна, че в този разговор участват двама души с желязен самоконтрол, и разбра от кого го е наследил Рафаел.

Тя пристъпи прага и разпери ръце, а Рафаел хукна към нея с невъзможна за човек бързина и се хвърли на врата ѝ. Затрепери в прегръдките ѝ и целият се тресеше, докато тя го галеше по косата.

— Рафаел — прошепна Гуадалупе в черните му къдрици. Досега Рафаел и Магнус не можеха да спрат да говорят, а сега тя промълви: — Рафаел, сине, Рафаел, моят син.

От несвързаните думи на обич и утеха Магнус разбра само, че тя кани Рафаел вътре, че вече всичко е наред, че са успели и момчето си е върнало семейството, което никога нямаше да узнае истината. Майка му нареждаше мили и изпълнени с любов и принадлежност думи: моят син, моето момче, моето дете.

След нейната благословия и другите момчета се скупчиха около Рафаел, а той ги докосваше нежно, лекичко дърпаше малките за косите, уж небрежно, но всъщност много внимателно, и побутваше по-големите момчета грубо, но не прекалено.

В ролята си на негов благодетел и учител, Магнус също го дари с прегръдка. Какъвто си беше проклет, Рафаел не си падаше по прегръдките и Магнус не се беше приближавал толкова до него от деня, когато му попречи да се хвърли към слънчевата светлина. Сега гърбът на момчето беше съвсем слаб под дланите му и изглеждаше крехък.

— Задължен съм ти, магьоснико — прошепна студено Рафаел в ухото му. — Обещавам, че няма да те забравя.

— Не ставай смешен — отвърна Магнус и тъй като знаеше, че ще му се размине, когато се отдръпна, разроши игриво косата му.

Рафаел го изгледа с ужасяващо възмущение.

— Ще те оставя насаме със семейството ти — каза Магнус и си тръгна.

След няколко крачки обаче спря и създаде с пръсти сини искри, които оформиха малки къщички и звезди, за да зарадва децата и да ги накара да не се страхуват от магията. Каза им, че Рафаел още не е чак толкова умел и невероятно талантлив, за да ги прави, и вероятно няма да е в състояние да създава такива малки чудеса още дълги години. После се поклони шармантно и накара децата пак да се засмеят, а Рафаел да извърти очи.

Накрая наистина си тръгна. Вървеше бавно. Зимата приближаваше, но още не беше пристигнала и той искаше да се наслади

на разходката, на простите неща в живота, на мразовития въздух, на случайните златни листа, които се къдреха под краката му, и на голите дървета, които чакаха славното си прераждане. Вървеше към апартамента си и подозираше, че той ще му се стори леко празен, но скоро щеше да покани Ета, която щеше да танцува с него и да изпълва стаята с любов и смях, както изпълваше с тях целия му живот, поне още малко, докато не го напуснеше.

Чу тропот зад себе си и за миг си помисли, че е Рафаел и целият им маскарад е рухнал точно когато решиха, че са постигнали победа.

Но не беше Рафаел. Магнус го видя отново чак след няколко месеца, а тогава вече беше станал първи помощник на Камила и спокойно се разпореждаше с вампири, които бяха със стотици години по-възрастни от него. Тогава Рафаел му говори съвършено професионално, както подобава на двама важни длъжници, но Магнус знаеше, че не е забравил нищо, защото обтегнатите му отношения с нюйоркския вампирски клан, клана на Камила, изведнъж се поразхлабиха. Нюйоркските вампири започнаха да посещават неговите партита, макар че Рафаел не дойде нито веднъж, и го търсеха за магическа помощ, пак с изключение на него самия.

Стъпките зад Магнус в студената вечер не бяха на Рафаел, а на Гуадалупе. Тя се беше задъхала от тичането, а тъмната ѝ коса се бе изплъзнала от фибите и образуваше облак около лицето ѝ. Едва не се блъсна в него, преди да успее да се спре.

— Чакайте. Не съм ви платила.

В треперещите ѝ ръце имаше банкноти. Магнус затвори пръстите ѝ над парите и покри шепата ѝ с длани.

— Вземете ги — настоя тя. — Вземете ги. Спечелихте ги. Спечелихте много повече. Върнахте го при мен, най-големия ми син, най-сладкия ми син, моето сърце, моето смело момче. Вие го спасихте.

Тя още трепереше, докато Магнус държеше ръцете ѝ, и той допря чело в нейното. Беше достатъчно близо за целувка, достатъчно близо, за да ѝ прошепне най-важните тайни на този свят, и той ѝ заговори така, както бе искал някой добър ангел да заговори на неговото семейство, на неговата трепереща млада душа преди много, много време в една много, много далечна земя.

— Не — прошепна той. — Не съм. Вие го познавате по-добре, отколкото някой друг го познава или някога ще го познава. Вие сте го

създали, вие сте го научили да бъде такъв и вие го познавате до дъното на душата му. Знаете колко е силен. Знаете колко много ви обича. Ако съм ви помогнал, сега ми се доверете. Предайте го на всичките си деца. Никога не съм бил по-искрен с вас. Повярвайте поне в това, ако не вярвате в друго. Рафаел сам се спаси.

[1] Американска филмова и театрална актриса, един от сексимволите на ХХ в. На нея принадлежи култовата реплика „Това в джоба ти пистолет ли е, или просто се радваш да ме видиш?“. — Б.р. ↑

[2] Вид китайска рокля. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.